

ARDEALUL JURIDIC

REVISTĂ DE DREPT ȘI DE UNIFICARE LEGISLATIVĂ, DOCTRINĂ,
JURISPRUDENȚĂ, LEGISLAȚIE COMPARATĂ

ORGAN OFICIAL AL PUBLICAȚIUNILOR JUDECĂTOREȘTI DIN ARDEAL ȘI BANAT

Revista apare regulat la 1. și 15.
a fiecărei luni ca publicațiune ju-
ridică și săptămânal ca organ de
publicațiune judecătorească

Abonamentul:

Pentru autorități, banci, inest. fin.
avocați etc.

Pe un an 200 Lei
Pentru magistrați de an 160
Un număr simplu 8
Un număr dublu 16
Un număr vechiu 12
Revista apare săptămânal.

Redacția Strada Băei No. 13. — Ad-
ministrația: Str. Regina Maria Nr. 34
(Radio Reclam România S. A.) unde
se primesc abonamente și ori ce
cereri de adțe.
TELEFON 630.

S U M A R U L :

1. Unele dificultăți în legislație de *Dr. Victor Râmnicănu*
(Discurs inaugural) Prim Președinte al Inaltei
Curți de Casație
2. Interpretarea art. din legea XVI—
1876. de *Dr. Emilian Sfetcu*
Jud. Ser. oc. Mere-Sibiului
3. Organizare polițienească (propu-
nere de *Maior de jand, Vasile Barbu*
Director de studii sc. jand, Or.-Mare
4. Codul și procedura penală a vechiului regat în discuția instanțelor
jud. din Ardeal. Jurisprudența Tribunalului și Curții de Apel
Cluj. Observațiuni de *V. M. Dimitriu*
5. Bibliografie
6. Jurisprudența stabilită de Inalta Curte de Casație. Complexul
pentru Ardeal și Bucovina. Secțiunea II penală

Unele dificultăți în legislația noastră existentă

*Discurs de deschidere al noului an judecătorec la Inalta
Curte de Casație și Justiție din București, rostit de d-l Prim
Președinte Victor Râmnicănu*)*

Domnilor și scumpi colegi,

În această audiență, cu care începem lu-
crările noului an judecătorec, conformându-
mă prescripțiilor art. 72 din legea acestei
Curți, mă voi mărgini să arăt unele din difi-
cultățile sau neajunsurile ce s'au observat în
cursul anului trecut în legislațiunea existentă.
N'am să mă ocup de toate controversele pe
cari această Curte a fost chemată să le rezol-
ve și la cari dau loc numeroasele și va-
riatele legi a căror aplicațiune suntem che-
mați să o facem zilnic, ci numai de acele dis-
pozițiuni cari au produs divergențe de inter-
pretare mai serioase, făcând necesară rezol-
varea lor în secțiunile unite ale acestei Curți.

*) Reproducem după *Curierul Judiciar*, No. 31 de la
17 Sept. 1922 frumoasa cuvântare a celui mai înalt magistrat
al țării.

Dealfel ca să ne gândim la o revizuire a
legilor noastre, să le facem atât de clare și
atât de simple, ca audiențele să fie ușurate
de orice discuțiune juridică, de orice contro-
versă, aceasta este cu neputință. În adevăr,
drepturile de cari ne bucurăm, libertatean noas-
tră, nu poate să fie absolută, căci atunci sta-
rea socială ar fi imposibilă, dreptul s'ar con-
funda cu forța. De aceea societatea este
gubernată prin legi, al căror scop este tocmai
de a limita libertatea fiecăruia. Cu drept cuvânt,
într'una din orațiunile sale Cicerone zicea:
„*omnes servi legum sumus, ut liberi esse pos-
simus*“. Dar fixarea limitei unde dreptul unuia
încetează, ca să înceapă al altuia, este pentru
legiuitor una din problemele cele mai dificile
de rezolvat. Ea depinde de transformările poli-
tice, de noile doctrine sociale, de progresul
ideii democratice, de dezvoltarea industriei și
comerțului, în fine de o mulțime de împre-
jurări de ordin politic, social și economic.
Astfel că legiuitorul trebuind să țină seamă
de aceste numeroase și variate împrejurări,
opera sa devine extrem de dificilă, este rare
ori completă și nici odată perfectă. Nu este
însă mai puțin adevărat că legiuitorul când
posedă bine rolul său, poate să scutească pe
justifiabili de un număr considerabil de pro-
cese, formulând cu abilitate legile.

Pe lângă imperfecțiunea legilor, contro-
versele și dificultățile juridice iau naștere și
din alte cauze. Legile se fac pentru a satis-
face trebuințele generale, aceste trebuințe însă,
nefiind fixe și invariabile, dreptul, ca toate în
lumea aceasta, este și el supus unei mișcări,
unci transformări continue.

Dacă considerăm, de exemplu, codicele Napoleon, prin urmare și codicele nostru civil, care nu este decât imaginea lui aproape fidelă, ne putem ușor da seama, în ce largă măsură, transformările economice și sociale de care am vorbit, au influențat dreptul nostru privat, în lungul interval de timp de când acest codice a fost pus în aplicațiune. Cea ce caracterizează codicele Napoleon este individualismul, el se inspiră mai mult de interesul individual decât de interesul social. Aceasta se explică prin faptul că venind imediat după marea revoluțiune, care a răsturnat din fundamente vechea stare de lucruri, desființând privilegiile nobilei și feudalitatea cu toate sarcinile cari grevau atât de greu proprietatea și libertatea și proclamând egalitatea tuturor înaintea legii, era natural, ca în această stare de lucruri codicele civil să aibă la bază respectul absolut al drepturilor individuale, drepturi cari fuseseră atât de mult nesocotite sub vechiul regim.

Au trecut însă mai mult de una sută de ani asupra codului Napoleon și în acest lung timp viața socială a evoluat. Socialismul și solidarismul răstoarnă încetul cu încetul noua stare de lucruri și tind să pună în raporturile de drept, în locul moralei individualiste, morala creștină, care ia atunci numele de solidaritate și care face din fraternitate baza reală a raporturilor dintre indivizi. Legile moderne se inspiră dela acest nou principiu de justiție, care domină economia și morala socială și care face ca interesele colective ale societății să primeze azi, în toate statele, interesele individuale. Ca exemplu putem cita mărginirile aduse dreptului de proprietate prin diferite legi excepționale, pentru fixarea prețurilor maximale ori pentru prelungirea contractelor de închiriere, pentru exproprierea pentru cauză de utilitate națională, legi cari au restrâns absolutismul acestui drept, în sensul interesului general. Și nu mă pot opri de a constata tendința de a nu se mai considera dreptul de proprietate ca un drept pur individual, ci ca o funcțiune socială.

Un alt exemplu izbitor de efectul pe care l'a avut dezvoltarea prodigioasă a industriei și a ideii de solidaritate asupra dreptului nostru privat, îl găsim în contractul de locațiune a lucrărilor. Codicele civil se ocupă de această materie nu mai în câteva articole, pe când astăzi ea formează un întreg cod, o întreagă legislațiune a muncii, care fără să ne dăm bine seama, face parte integrantă din codicele civil, de oarece regulează raporturile

dintre patroni și muncitori, adică raporturi de interese private, — legislațiune care a modificat complect codicele civil. În adevăr, în locul principiului libertății convențiilor înscris în codicele civil, legea nouă regulează contractul de muncă în toate detaliile, fixează numărul orelor de lucru, prescrie sub anumite sancțiuni condițiuni pentru admiterea minorilor și femeilor în fabrici, impune obligațiuni pentru igiena lucrătorilor, etc. Dar cea mai importantă inovațiune este în privința accidentelor muncii. Pe când după codul civil, muncitorul care a căzut victima unui accident nu avea drept să ceară nici o despăgubire, decât numai dacă putea să dovedească culpa patronului, dovadă foarte greu și uneori chiar imposibil de făcut, astăzi cercetarea culpei nu mai prezintă nici un interes, lucrătorul în toate cazurile are drept să fie indemnizat, chiar dacă accidentul a provenit din culpa lui; pentru că a triumfat și s'a admis teoria riscului profesional, teorie de înaltă morală și echitate, după care accidentul este considerat inherent industriei și prin urmare trebuie să fie pus și să rămână în sarcina industriei, iar nu a lucrătorului. Mai înainte, aplicarea teoriei atât de riguroase a codului civil asupra culpei în materie de accidente ale muncii, începuse a da loc la vii discuțiuni și tribunalele inspirate de considerațiuni de echitate imaginau teorii mai mult sau mai puțin abile, ca chiar în lipsa unei legi să poată acorda despăgubiri lucrătorului, până ce prin lege s'a consacrat teoria riscului profesional.

Tot în această ordine de idei putem menționa teoria abuzului de drept, după care exercițiul unui drept nu este permis când nu are alt scop decât de a cauza o daună altuia și judecătorul să poată considera ca ineficace și fără valoare un asemenea exercițiu, când trece limitele pe cari i le pun moravurile, echitatea și bunele raporturi sociale, — teorie pe care unele țări au înscris-o în codicii lor mai noi, iar în altele chiar în lipsa unor texte pozitive tribunalele încearcă să o aplice deducând-o din principiile generale de drept și echitate; în fine așa este și cu mult discutată teorie a impreviziunii — și așa putea cita numeroase alte exemple, dar mă opresc aci ca să nu mă depărtez prea mult de scopul ce mi-am propus, acela adică de a învedera că și evoluțiunea dreptului este una din cauzele discuțiunilor și controverselor juridice, căci judecătorul deși e dator să aplice legea așa cum este, nu se poate ca în interpretarea ei să nu fie mai mult sau mai puțin in-

fluențat de mediul în care trăește, de starea socială actuală, de viața reală în fine.

Pe lângă toate acestea varietatea infinită a spețelor, imposibilitatea pentru legiuitor de a prevedea absolut totul, relele noastre instincte, arbitrariul, cupiditatea și în general resorturile vieții noastre intelectuale și morale variând atât de mult dela individ la individ, ne fac să ne dăm seama că sorgintea dificultăților juridice este nesecată și ridică neîncetat o mulțime de chestiuni noi. De aceea realizarea unei legislațiuni din care să dispară controversalele este iluzorie, ele vor exista întotdeauna și prin urmare dificila misiune a judecătorului va fi fără sfârșit, și în instanțele judecătorești va exista întotdeauna cum a existat și până acum, o mare parte de incertitudine, acel *alea judiciorum* cum îl numeau jurisconsulții romani.

Revenind la chestiunile pe cari Inalta Curte le-a rezolvat în secțiuni unite, voi începe mai întâiu în materie penală, cu dispozițiunile art. 422 din proc. care prescrie că cei condamnați la o pedeapsă privativă de a lor libertate, nu vor fi admiși a face recurs, decât când vor fi în stare de închisoare sau liberați pe cauțiune. Acest articol a dat naștere la chestiunea dacă el este aplicabil și celor condamnați pentru delict de presă, în care materie arestul preventiv este interzis de art. 24 al. ult. din Constituție.

Inalta Curte a decis afirmativ, pentru motivul că Constituția apără pe delicvenți numai de arestul preventiv cu ocaziunea urmăririlor pentru asemenea infracțiuni, această dispozițiune însă nu se poate întinde și în favoarea celor condamnați, cari nu pot fi scutiți de a se conforma unei obligațiuni legale de care este condiționat exercițiul dreptului de recurs și cu care trebuie să se conforme orice condamnat la pedeapsa închisoarei, indiferent de natura infracțiunii pentru care a fost condamnat.

Credem cu toate acestea că pentru a se evita în viitor orice discuțiune în această privință, este bine ca prin noua Constituție să se precizeze înțelesul art. 24, dacă, adică în materie de presă, se interzice numai arestul preventiv propriu zis ordonat de judecătorul de instrucție sau în general, orice fel de închisoare mai înainte de executarea hotărârii de condamnare.

Cu ocaziunea acestei chestiuni rezolvată de Curte se naște însă întrebarea, cari sunt motivele de rațiune cari au determinat pe legiuitor să ceară ca cei condamnați la o pedeapsă privativă de libertate să nu fie admiși a face recurs decât când vor fi în stare de

închisoare? Ce caracter are această stare de închisoare? Ca să fie vorba de executarea hotărârii pronunțată contra condamnatului, este cu neputință. Mai întâi pentru că timpul cât condamnatul stă închis până la judecarea recursului nu intră în calcularea pedepsei. Apoi afară de aceasta, în penal, contrariu de ce se petrece în civil, recursul suspendă executarea, art. 396 este categoric, executarea deciziunii va fi suspendată — zice el — până la pronunțarea deciziunii Curței de Casație. Este adevărat că acest articol figurează la procedura înaintea Curței cu Jurați, nimeni însă nu contestă că se aplică și în materie corecțională și de simplă poliție. Motivul îl înțelege oricine, căci de ar fi altfel, recursul ar deveni iluzoriu, închisoarea odată suferită nu se mai poate reveni asupra ei. Arest preventiv iarăși nu poate fi considerată, căci această măsură se poate lua numai în cursul instrucțiunii când se găsește necesară pentru descoperirea adevărului și adunarea probelor sau pentru ca prevenitul să nu se sustragă prin fugă dela executarea pedepsei; or, despre aceasta nu este vorba aci, cum de altfel a decis și Inalta Curte. S'au încercat unii să justifice această închisoare, că ea s'ar cere ca un semn de deferență ce se datorează Justiției. Este adevărat că toți trebuie să respectăm hotărârile Justiției și să ne supunem lor, cu o condițiune însă, ca ele să fie definitive și executorii. Dar a se pretinde supunere la o hotărâre pe care însăși legea ne dă dreptul să o atăcăm și să o deferim cenzurei Curței de Casație, aceasta este puțin serios. Starea de închisoare prevăzută de art. 422, orice s'ar zice, este o privațiune de libertate și rațiunea ne spune că nu este just să cerem un sacrificiu atât de însemnat aceluia care în definitiv nu face altceva decât să solicite dreptate, folosindu-se de o cale pe care chiar legea i-o pune la dispozițiune. Acest articol nu poate dar să fie justificat, el se datorește necesității în care ne-am găsit în urma unirei de a înzestra țara cu o legislațiune unică și prin urmare grabei cu care i-am împrumutat, scăpându-se însă din vedere, că și în Franța această dispozițiune este criticată de jurisconsulții mai de seamă, de aceia credem că trebuie să dispară din legislațiunea noastră.

În materie civilă, s'a discutat mult chestiunea dacă sumele înscrise în bilanțurile societăților, cu titlu de rezervă pentru diferență de schimb, trebuie sau nu să fie impuse la patenta proporțională de 10 %.

Chestiunea a fost rezolvată de Inalta

Curte în mod afirmativ, astăzi însă ea nu mai prezintă nici un interes, căci noua lege asupra contribuțiilor directe a curmat orice discuțiune, prevăzând în art. 23, că nu sunt supuse la patentă rezervele speciale pentru diferență de curs, constituită de societățile pe acțiuni, însă numai până la 5% din beneficiul lor net.

Tot asemenea cu privire la transmisiunile de proprietate imobiliară prin sulte, operate prin actul de împărțea, instanțele de fond au persistat a vedea în aceste transmisiuni, numai niște simple operațiuni ale împărțelii și de aceea au judecat că nu trebuie să fie impuse la taxe.

Înalta Curte, după două casări, interpretând art. 44 al. 2 din legea timbrului, a decis că aceste transmisiuni, pentru partea ce aveau în imobil ceilalți coproprietari, constituiesc niște adevărate vânzări și prin urmare trebuie plătită taxa de înregistrare, interpretare care a fost consacrată și de noua lege asupra taxelor de timbre și înregistrare, așa că în viitor nu mai poate fi nici o discuțiune asupra înțelesului acestui text de lege.

Cu privire la închirieri am de făcut următoarele observațiuni: În general succesorul particular nu este ținut de obligațiunile autorului său, cu toate acestea legea prin art. 1441 cod. civ. a derogat dela această regulă și pentru motive de utilitate și echitate, a prescris că în caz de vânzarea lucrului închiriat, contractul de locațiune deși nu dă naștere decât la obligațiuni, poate totuși să fie opus cumpărătorului, numai dacă a fost făcut prin act autentic sau sub semnătură privată, dar cu dată certă.

S'a pus însă chestiunea dacă legea pentru prelungirea contractelor de închiriere a întins derogatiunea dela regula de mai sus și a înțeles să oblige pe cumpărător să respecte nu numai contractele autentice ori cu dată certă, dar încă și pe cele verbale, prin urmare fără dată certă.

Chestiunea se controversează din cauza generalității termenilor întrebunțați de legea excepțională, care este de ordine publică, ea abrogă orice dispozițiuni contrarii și prin art. 1 prelungeste toate contractele scrise ori verbale.

Înalta Curte, după oarecare ezitare, în secție ordinară, a decis printr'o ultimă deciziune, că dacă legiuitorul ar fi avut intențiunea ce i se presupune, era dator să se explice formal, căci fiind vorba de o măsură excepțională, de o restricțiune a dreptului proprietarului, o asemenea restricțiune nu se

poate deduce prin interpretare. Că legea excepțională n'a făcut decât să prelungească termenul închirierii, ea nu s'a ocupat de chestiunea opozabilității contractului, cumpărătorului posterior al imobilului închiriat, art. 1441 cu alte cuvinte n'a fost modificat și prin urmare contractul neputând fi opus cumpărătorului, față de el este inexistent și deci nu poate fi vorba de prelungirea lui.

Prelungirea contractului și opozabilitatea lui sunt în adevăr două idei distincte, nu se poate însă contesta că între ele este o foarte strânsă legătură, căci prin vânzarea imobilului închiriat locuitorul poate oricând face iluzoriu dreptul chiriașului la prelungirea contractului său.

Și nu trebuie să se scape din vedere că sunt numeroase contractele fără dată certă, muncitorii, micii funcționari și în general mai toți cei cu mijloace modeste, închiriază verbal cu luna ori cu termene scurte, ei nu fac contracte cu dată certă și prin urmare în caz de vânzare a imobilului ce locuiesc, sunt expuși să fie evacuați ori speculați, deși tocmai ei merită mai mult interes și protecție.

Ar fi bine dar, ca legea nouă, care este anunțată să taie controversa și în orice caz să prevadă pentru chiriași posibilitatea de a da dată certă contractelor lor verbale, printr'o modalitate oarecare, cum ar fi de exemplu o notificare extrajudiciară locatorului, cum că înțelege să beneficieze de prelungirea acordată prin lege.

În ce privește dovedirea contractului de locațiune este cert că legea excepțională n'a adus nici o derogatiune la dreptul comun. Deaceia în secțiuni unite s'a decis că atunci când existența contractului este alegată de una din părți și contestată de cealaltă, dovada cu martori este inadmisibilă spre a stabili un început de executare a contractului, dedus din faptul ocupațiunii imobilului de pretinsul chiriaș. În adevăr, începutul de executare presupune că existența contractului este certă, necontestată de părți, ocupațiunea însă este un simplu fapt material, care nu servește chiriașului decât dacă poate dovedi că această ocupațiune are loc cu titlu de chiriaș, ceiace este un fapt juridic, care conform art. 1416 cod. civ. nu poate să fie dovedit cu martori, oricât de mic ar fi prețul.

Neînțelegerile ce vor rezulta din aplicarea legii noi pentru prelungirea contractelor de închiriere urmează să fie rezolvate de instanțele judecătorești ordinare după competență conform legii proprietarilor. Legea din

urmă a voit să asigure o procedură mai expeditivă pentru aceste chestiuni atât de urgente prin natura lor, a scăpat însă din vedere că legea proprietarilor, care prevede o procedură destul de sumară la instanțele de fond, termene de înfățișare destul de scurte, apelul în trei zile dela pronunțare, această lege nu se ocupă de loc de termenul de recurs, care prin urmare nu poate fi altul decât cel obișnuit, adică două luni dela comunicare, la care se mai adaugă alte două luni dela comunicare, la care se mai adaugă alte două luni dela înregistrarea recursului pentru depunerea motivelor de casare conform art. 42 din legea Curții de Casație, adică în total patru luni pierdute numai cu termenul de recurs, la care trebuie să se mai adauge timpul necesar pentru sorocirea și judecarea procesului, cu toate că ne găsim într-o materie recunoscută ca eminentemente urgentă. Așa că în loc să atingă scopul urmărit, ar părea că din contră legea a voit să încurajeze străgănișurile. Este adevărat că prin noua lege s'a suprimat dreptul de opozițiune la Curtea de Casație, dar aceasta nu este de ajuns, termenele lungi tot au rămas și aceasta va cauza și în viitor ca și până acum disperarea justițiabililor. Inconveniente de mai sus au fost semnalate și altădată, cu toate acestea observațiunile făcute n'au avut nici un ecou. Afară de aceasta, mulțimea proceselor ce derivă din legea chiriilor este foarte împovărătoare, mai ales pentru Curtea de Casație, unde se adună recursurile din toate părțile țării, ele încarcă peste măsură rolurile și cauzează mari întârzieri în distribuirea justiției. Această stare de lucruri trebuie să preocupe pe legiuitor. Remediul în primul rând ar fi ca legile să fie mai bine studiate și formulate, aceasta precum am mai spus ar scuti pe justițiabili de un număr însemnat de procese. Apoi ar trebui organizată o procedură mai expeditivă, cum ar fi aceia ce mi s'a sugerat de unul din colegi, ca aceste procese să fie judecate în mod sumăr în camera de consiliu, numai după memoriile scrise ale părților, suprimându-se desbaterile orale cari azi trebuie să recunoaștem că se prelungesc peste măsură și au ajuns să fie de cele mai multe ori o adevărată risipă a timpului și cauza întârzierii ce se constată în rezolvarea pricinilor.

În fine o ultimă chestiune cu privire la dreptul public.

Suveranitatea națională la noi este legată de proprietatea teritorială, pământul rural nu poate dar să fie decât în mâinele românilor,

deaceia art. 7 din Constituție prescrie că numai românii sau cei naturalizați români pot dobândi imobile rurale în România.

Dacă cu toate acestea streinul a cumpărat, nu e îndoială că vânzătorul poate invoca nulitatea. Ce se întâmplă însă dacă streinul la rândul său a vândut imobilul unui național, primul vânzător mai poate invoca nulitatea, și revendica dela actualul deținător? Înalta Curte a variat — pentru negativă, s'a zis că motivul nulității este de ordin politic-economic și social și fiindcă acum imobilul se găsește în mâinile unui național, cauza nulității a încetat și deaceia n'ar mai fi nici un motiv care să autorizeze pe vânzătorul originar să revendice dela actualul deținător. Se mai adaugă încă considerațiuni de utilitate, ca să se evite perturbările ce s'ar produce, dacă s'ar răsturna o stare de lucruri care a putut să dureze un timp mai îndelungat.

În urmă însă, Înalta Curte în secțiuni unite, făcând o aplicațiune riguroasă și logică a principiilor de drept și înlăturând considerațiunile de utilitate practică, a consacrat teoria contrarie, anume că actul consimțit de primul vânzător fiind lovit de o nulitate de ordine publică, prin urmare neexistent, n'a putut produce nici un efect și dreptul de proprietate a rămas pe capul vânzătorului, deaceia el, ori moștenitorii lui sunt în drept să revendice imobilul. Prin noua Constituțiune credem că trebuie rezolvată și această controversă.

Legea însă nu prevede cazul când nimeni nu cere nulitatea vânzării. Chestiunea este, va fi lăsat străinul să stăpânească în liniște imobilul rural în disprețul prohibițiunii de ordine publică din art. 7 Constituție? Este o lacună în Constituțiune care cred că trebuie completată prevăzându-se o sancțiune.

Cea mai potrivită ar fi poate ca să se dea ori cărui cetățean dreptul de a denunța cazul Ministerului public, care să fie obligat a cere Tribunalului respectiv, ca față cu părțile sau după ce vor fi fost regulat citate să pronunțe nulitatea înstrăinării.

Acestea sunt scurtele observațiuni ce aveam de făcut. Terminând, dea D-zeu ca anul judecătoresc care se deschide astăzi, să fie un an de liniște, de armonie socială, de muncă folositoare și ca între noi colegii să existe aceeași solidaritate, să se mențină aceleași raporturi de strânsă și sinceră colegialitate ca și până acum, căci numai așa suportând și împărțind cu toții și în mod egal greutatea serviciului, vom putea îndeplini delicta și înalta noastră misiune.

Interpretarea art. 15. din legea XVI. din 1876 în vigoare în Ardeal

„Ardealul Juridic” în Nr. 16. apărut la 15 Septembrie cort., publică Decizia Inaltei Curți de Casație Nr. 421—1922. în care — după părerea noastră — se face o greșită interpretare a rânduieilor din art. 15 din legea XVI. din 1876.

Inalta Curte de Casație în deciziunea această susmenționatului text de lege interpretarea că s'ar cere în mod imperativ și ca condiție esențială „ca testatorul să facă două declarațiuni: una în care dispune asupra averii sale, iar alta în care ar arata că *dispoziția lăsată asupra averii sale o consideră ca testamentul său verbal*”.

Dacă am admite în întregime interpretarea această, aproape nu ar exista testament verbal făcut de țărani și în genere de laici, care să poate fi valabil; căci nu credem — și în practica noastră îndelungă nu s'a întâmplat caz — ca un țăran, ori laic să prevadă astfel; adică în modul prescris de litera legii; această a doua declarație pretinsă de Inalta Curte de Casație ca condiție esențială.

Doctrina și aproape în mod constant, și jurisprudența noastră, a consacrat de mai multe decenii o altă interpretare mai concordantă cu istoricul și spiritul legii în sensul că *de la testator*, mai cu seamă dacă este laic nu se poate prelinde, ca se uzeze ad literam de termenii legii, ci e suficient dacă din împrejurări ori din termenii folosiți de dansul se poate constata cu certitudine, că a voit să facă testament; textul de lege din chestiune neprelinzând de la testator că se fixeze forma ori felul testamentului prin declarațiunile sale.

Că rânduieilor din art. 15 din legea XVI. din 1876 nu le poate da o interpretare atât de strictă, cum o face Inalta Curte de Casație în deciziunea din chestiune. reesă din următoarele considerațiuni:

Dreptul succesoral ungar anterior art. de lege XVI. din 1876 cu scopul de a ușura constatarea în concreto că s'a procedat „*animo testandi*” și nu „*animo narrandi*”, a pretins chemarea ad-hoc a martorilor testamentari.

Atât proiectul ministerial, cât și cel al comisiunii juridice, devenit art. de lege XVI din 1876 au omis procedura de până aci a chemării ad-hoc a martorilor testamentari, fără de a o înlocui cu alta; iar un parlamentar observând comisiunea această în ședința parlamentului de la 11 Febr. 1876 cu motivarea că abandonându-se rânduiala de până aci a chemării ad-hoc a martorilor testamentari care a ușurat constatarea în concreto, că s'a procedat „*animo testandi*” și nu „*animo narrandi*”, a propus amendamentul art. 15 în virtutea căruia testatorul trebuie să facă și declarațiunea: că *dispozițiunile luate asupra averii sale le consideră ca pe testamentul său verbal*.

Parlamentul, după o amănunțită dezbateră, a primit acest amendament, fără de o alta motivare.

Așa dar scopul acestui amendament nu diferă câtuși de puțin de scopul chemării ad-hoc a martorilor testamentari din dreptul succesoral ungar, anterior art. de lege XVI din 1876, adică ambele norme au tendința de a facilita constatarea în concreto, că s'a procedat „*animo testandi*” și nu „*animo narrandi*”.

Atât și nimic mai mult!

Așa fiind, atât norma din dreptul succesoral ungar, anterior art. de lege XVI din 1876, cât și amendamentul art. 15 din aceeași lege, au văditul scop de a asigura investirea dispozițiunilor testatorului cu vigoare de testament; iar nu fixarea formei ori ori felului testamentului, din care cauza textul art. 15 din art. de lege XVI din 1876 nu poate fi interpretat logic și în armonie cu istoricul creării aceluia în alt mod, de cât numai că *la facerea unui testament verbal este suficient dacă testatorul a uzat de cuvântul „testament”, sau că din împrejurări se poate constata cu certitudine, că a voit să facă testament, fără ca sa mai fie nevoie să arate expressis verbis și că declarațiunea sa o considera ca pe testamentul său verbal*.

Interpretarea această își găsește justificarea și în rânduieile din art. 6 din aceeași lege, unde se cere numai atâtă de la testator ca, după ce testamentul cuprins în act scris a fost cel în prezentă sa, să declare că *acela este testamentul sau acesta nu este testamentul sau scripturistic*, ceea ce ar fi urmat sa o prescrie legea dacă ar fi voit ca testatorul prin declarațiunile impuse lui de lege, are să arate forma ori felul testamentului.

Și totuși există un caz în care testatorul prin declarația impusa lui de lege fixează felul testamentului și acesta e cazul din art. 19. din legea XVI. din 1876; cazul această însă nu permite nici o analogie cu art. 6.

Pentru aceste considerente suntem de părerea că interpretarea dată de Inalta Curte de Casație rânduieilor din art. 15. din XVI din 1876 în deciziunea No. 421—922, este nu numai greșită dar și periculoasă, de oarece va constrânge forurile judecătorești subalterne la o practică dăunătoare justițiabililor.

Dr. Emilian Sfetcu

Judecător șef. al ocolului
Miercurea Sibiu.

Unificare legislativă. Propuneri. Organizarea polițienească

1. Nu ofițeri de poliție, ci autorități polițienești

De când s'a început cu traducerea și aplicarea legilor străine în legislația română, vedem, că legiuitorul întrebuițează pentru executarea diferitelor servicii de poliție două feluri de funcționari, cari, după gradul atribuțiilor cu cari sunt însărcinați, se chiamă ofițeri și agenți de poliție și anume după materia în care procedează: de poliție judiciară, administrativă, silvică, sanitară, etc.

Ca serviciul de poliție să corespundă cerințe-

lor impuse lui azi, nu mai este suficient, ca să împărțim simplaminte întregul organism polițienesc în două categorii de funcționari, fixând pentru fiecare categorie atribuțiuni rezumate în competența de a constata sau nu infracțiunile materiei respective, din următoarele motive:

a) Este imposibil, ca să se poată prevedea toate pericolele, cari amenință societatea și să se ia pe cale legislativă măsuri contra lor. Astfel trebuie să se investească unii cu dreptul de a putea constata astfel de pericole și a lua prin „Ordonanțe” măsuri contra lor.

Afară de aceasta poliției încă tot i se mai poate întâmpla, ca să fie constrânsă a interveni, dispunând contra unui pericol dat. Această latitudine a poliției se cheamă „putere discrețională.”

b) Poliția adesea ajunge în situația, ca executarea dispozițiilor luate să o asigure cu sancțiuni penale aduse în cadrele legii și regulamentul.

c) Unele din mulțimea contravențiilor sunt de așa natură și se săvârșesc în astfel de împrejurări, încât nu e absolut necesar, ca judecătoria să aplice amenda conform articolului, ci trebuie încredințată această faptă poliției.

Acestea și toate celelalte atribuțiuni mai mult sau mai puțin importante nu pot fi date deopotrivă unei singure categorii de funcționari, ci trebuie distribuite după calitate și cantitate autorităților, cari să formeze organismul, clasate fiind în instanțe, după capacitatea de răspundere.

Acestea sunt autoritățile polițienești de întâia, doua, etc. instanță.

În înțelesul larg al cuvântului prin autoritate polițienească înțelegem toate autoritățile, cari au caracter polițienesc și sunt investite cu puterea să ia hotărâri și dispoziții independente.

În sensul acesta mai toate autoritățile administrative sunt și autorități polițienești, pentru că poliția administrativă se execută de regulă de organismul administrativ respectiv.

În înțelesul strict al cuvântului sub autoritate polițienească înțelegem numai autoritățile poliției pentru menținerea siguranței publice și a poliției judiciare, cu toate că acestea adesea execută și serviciu de poliție administrativă și aplică și amenzi.

Agenții de poliție nu sunt în drept a lua dispoziții independente, ei ajută numai autoritățile.

De regulă numai șefii au atribuțiunile autorității.

2. Organizarea poliției judiciare

În consecință vom avea la această poliție autoritățile poliției judiciare și agenții de poliție judiciară.

Acum să vedem cum este organizată poliția judiciară azi și cari sunt atribuțiunile celor ce o exercită.

Autoritatea supremă a poliției judiciare este parchetul.

Poliția judiciară o execută în sensul Pp. parchetul prin ofițerii de poliție judiciară auxiliari ai parchetului, spre deosebire de aceia, cari nu sunt auxiliari ai parchetului.

În sensul Pp. R. ofițeri de poliție auxiliari ai parchetului, în partea rurală a țării sunt:

Administratorii de plasă, șefii de post, șefii de secții, comandantul de ploane și comandantul de companii de jandarmi în teritoriul lor de activitate.

Prefectul este ofițer de poliție, dar nu auxiliar al parchetului.

Primarul comunei ia măsuri în materie de poliție comună, cari măsuri se aduc la îndeplinire de notar, jandarm și ori-ce alți agenți ai poliției administrative, după cererea formală a primarului (art. 82). El nu este ofițer de poliție judiciară, cu toate că are pretenția a fi șeful unei autorități cu autonomie. În schimb notarul are în unele cazuri competența unui ofițer de poliție judiciară. (Art. 114).

Aplicarea practică a acestor dispoziții poate da un rezultat interesant. Așa de exemplu:

S'a săvârșit în un sat un delict, a cărui descoperire pretinde multă oboseală și timp îndelungat. Toți ofițerii de poliție judiciară sus îndicași, au dreptul să procedeze, dar cine are datoria? Aceasta o are cel mai mic, adică șeful de post de jandarmi.

Invers e cazul, când se spune, că se va săvârși o contrabandă. Aci cel mai puternic este în drept și dator. El va primi prima cuvenită.

Mai rău stă lucrul, când se nasc aceste divergențe între comandantul plutonului și administratorul de plasă căci aici cine e mai mare?

Iată o chestie, pe care trebuie să o rezolve legiuitorul. (Competința teritorială).

Și acum să vedem cum stăm cu competența materială?

Procedura penală stabilește atât în materie de poliție judiciară, cât și de instrucție actele și persoanele, cari sunt chemate a le executa în cazuri date.

Aceste acte, conform naturii lor, restrâng în mare parte libertatea individuală. Apărarea libertății individuale contra actelor ilegale este una din cele mai principale îndatorii a Statului și e exprimată în principiul: „Nu poate avea poliția judiciară o singură activitate, care să nu se bazeze pe dreptul legal.”

Chiar această condiție îi lipsește procedurii penale noastre de azi. Lucrul care se vede nu numai din cetirea ei, ci și din numeroase controverse a literaturii.

Atât reangajatul șef de post de jandarmi cât și administratorul de plasă sunt deopotrivă ofițeri de poliție judiciară. Neprecizând procedura limita, când poate da judecătorul de instrucție delegație subalternilor săi, putem ceți în un manual oficial de instrucție următoarele:

„Dl medic depunând apoi în prezența noastră (a jandarmului) jurământul legal, i-am pus întrebarea, că făcând autopsia cadavrului să ne comunice cauza morții și dacă este violență, etc. etc.”

De sigur un lucru, de care ori și cine cu puțin simț juridic se va mira, cum se poate încredința unui om, care mai eri-alaltăeri a fost după coarnele plugului, conducerea unei autopsii întrebându-l esperții, care afrage după sine achitarea sau condamnarea la muncă silnică pe toate viața. Ori nu sunt destui magistrați pela tribunal și judecătorii de ocoale sau alți funcționari administrativi, cari se poată fi mai competenți?

Această ușurință de procedare nu e număr a trecutului, ci și o mentalitate a prezentului, căci altfel nu am putea ceți în legile de curând promulgate, că acel jandarm aplică amezi dela 2--5000 lei, celui ce contravine dispozițiilor legii circulației cu automobilele.

Toate lacunele arătate mai sus Procedura penală din Transilvania nu le are. Ar fi de dorit, ca în noua legislația să se adopte dispozițiile privitoare ale acestora.

Maior de jendarmi, *Vasile Barbu*,
Director de Studii la Școala
jand. Oradea-Mare.

Codul și procedura penală din vechiul regat în discuția instanțelor judecătorești din Ardeal.

Tribunalul Cluj.

Primă instanță în materie penală.

Sentința Mon. Nr. 2001-4-922. Dosar N. M. 2001-922.

Legea pentru aplicarea sist. metric de măsuri și greutate modificată adăugită și promulgată sub Nr. 2057-921 cu extindere pe întreg teritoriul României cu provinciile alipite. Aplicarea acestei legiuri în Ardeal. Lacunele ce prezintă cu privire la lipsa de concordanță între dispozițiile penale ce conține și legiuirile penale în vigoare în noile provincii alipite. Dacă textele codului penal român și regulile procedurii penale din vechiul regat și la care se referă această legiuire se pot aplica și în teritoriile alipite ale Ardealului. Rolul magistraților ce sunt chemați a aplica dispozițiile penale ale acestei legiuri și concordanța acestora cu legile penale neabrogate din noile provincii. Discuțiuni și observațiuni.

IN NUMELE LEGII

Tribunalul Cluj ca for penal în cauza vād. lui B. C. pentru infracțiunea săvârșită la legea și regulamentul pentru aplicarea sistemului metric, asupra acuzei conținută în Procesul Verbal Nr. 6-922 din ziua la 4 Mai 1922 al Ministerului de Industrie și Comerț secția Măsurilor și Greutăților.

În urma dezbaterii principale ținută la Cluj în ziua de 19 Mai sub președinția . . . și cu participare judecătorilor . . . votanți și notar d-l . . . delegat din partea Minist. Industriei și Comerț și . . . procuror, ca reprezentanți în susținerea acțiunii publice și a acuzatei, după ascultarea acuzei și apărării, a adus următoarea

SENTINȚĂ

Acuzata . . . este vinovată pentru delictul de înșelăciune, prevăzut în Art. 332, 333 cod. penal român calificat cu aplicarea art. 60 C. p. rom., pe care l'a comis prin acea că a aplicat un cârlig de fier pe barașul balanței unde se punea carnea și măsura avea o lipsă de 54 grame . . .

Tribunalul pentru aceasta pedepsește pe acuzată pe baza art. 332, 333 C. p. rom. cu aplicarea art. 60 C. p. r. la 500 lei ca pedeapsă principală și 100 lei ca pedeapsă accesorie, care în caz de insolabilitate se transformă în baza art. 53 C. p. în via goare în Ardeal în 6 zile închis, corecțională

MOTIVE.

Având în vedere Procesul Verbal cu Nr. 6-922 al Min. de Industrie și Comerț Direcția Măs. și Greutăți din Cluj, încheiat de către agenții competenți în ziua de 4 Mai 1922, prin care se constată că contraveniența a vândul cu măsură falsă și a aplicat la balanță un cârlig de fier în partea unde se punea carnea pentru cântărit.

Văzând că cele constatate prin procesul verbal încheiat în conform cu art. 31 din legea pentru aplicarea sistemului metric de măsuri și greutate face

deplină probă în justiție până la înscrierea în fals pentru toate constatările ce ele copriind.

Văzând că infractorea nu s'a înscris în fals în contra procesului verbal și nici n'a adus o dovadă în descarcarea faptei sale, cea ce demonstrează recunoașterea procesului verbal care în consecință cată a fi aprobat.

Văzând că cei ce vor înșela la măsuri, sau care vor întrebuița măsuri false, comit delictul de înșelăciune pedepsit cu art 333 Cod. pen. rom.

Considerând că elementele constitutive ale înșelăciunii sunt: ca în vederea de a împărtăși un folos face să se nască o amăgire în păguba aerei aluia; așa că pe lângă prejudiciu este și manopera frauduloasă de a induce în eroare pe cineva spre a-l păgubi abstrăgând chiar faptul de a nu se constata o amăgire special frauduloasă întrebuițată conf. art. 35, articol nou din lege, totuși constitue delictul de înșelăciune prevăzut de art. 332 și 333 Cod. pen. rom; că așa fiind urmează a fi pedepsit. Considerând că pedeapsa acuzatei fața cu gravitatea faptului pentru care este recunoscut culpabilă este prea grea, cată a i-se aplica circumstanțe ușurătoare în prevederea art. 60 Cod. pen. rom. Pentru aceste motive etc.

Cluj 19 Iulie 1922

Contra acestei sentințe au declarat apel acuzata cerând achitarea și reprezentantul Min. de industrie și comerț pentru agravarea pedepsei. Cauza venind astfel înaintea

Curții de Apel din Cluj

această instanță în *sedința sa de consiliu fără publicitate* de la 26 Septembrie 1922 a anulat din oficiu sentința în întregime dând următoarea:

DECIZIUNE

N. Mon. 1247-4-1922

Sentința tribunalului Cluj sub N. Mon. 2001-4 922 se anulează pentru cauza de nulitate formală cuprinsă în art. 384 al I. pr. pen. Tribunalul este îndrumat ca procedând din nou la judecarea cauzei să se conformeze celor coprinse pe larg în motivare. Anularea a fost hotărâtă în camera de consiliu și invocată din oficiu de către Curtea de Apel conform art. 409 al 7 pr. p.

Motivare

Tribunalul Cluj ca for penal de întâia instanță a judecat în *sedință publică* de la 19 Iulie 1922 pe văduva lui . . . care a fost trimisă în judecata sa prin adresa Nr. 173-922 de către Ministerul de Industrie și Comerț prin seful biroului de măsuri și greutate Cojocna, conform noii legi de măsuri și greutate promulgată sub Nr. 2057-921 și extinsă și în Ardeal. Numita prin întrebuițarea unei balanțe false și greutate nelegale a înșelat pe consumatori în prăvălia sa de măcelărie din Cluj. Tribunalul constituit cu trei judecători și procuror față fiind contraveniența și reprezent. Ministerului de Industrie și Comerț ca acuzator și parte civilă, a declarat vinovată pe acuzată pentru delictul de înșelăciune prevăzut și pedepsit de art. 332, 333 codul penal al

vechiului regat și făcând aplicarea acestor texte combinate cu art. 60 din acelaș cod penal, a condamnat-o la 500 lei amendă ca pedeapsă principală și 100 lei ca pedeapsă accesorie, care sumi de bani în caz de nesolvabilitate din partea acuzației se vor transforma în 6 zile de închisoare corecțională potrivit art 53 din codul penal în vigoare în Ardeal.

Sentința aceasta a venit înaintea Curții prin apelul declarat contra ei de către acuzată în sedința publică și de către seful biroului de măsuri și greutăți prin adresă scrisă aparte, după ce din procesul verbal de audiență se constată că atât procurorul cât și reprezentantul părții civile au luat cunoștința de sentință.

Având în vedere că legea pentru aplicarea sistemului metric de măsuri și greutăți cu modificări și adăugiri promulgată sub Nr. 2057 din 1921 fiind extinsă pe întreg regatul României cu provinciile unite, este aplicabilă în Ardeal și Banat în locul tuturor legilor similare pe care le abrogă; rămâne numai să vedem cum se aplică această lege de către instanțele judecătorești represive în partea ei relativă la abaterile pe care aceste foruri sunt chemate a le sancționa prin pedepse aplicate infractorilor.

Examinând din acest punct de vedere noua legiuire a sistemului metric vedem că sub Titlul VI, „Prevenirea și reprimarea infracțiunilor de măsuri și greutăți. Infracțiuni și penalități. Poliția generală, constatarea și urmărirea tuturor infracțiunilor“ (art. 37, 38, 39, 40, 41, 44 și 45 lege), ne sunt indicate câte-va norme de procedură penală consistând în aratarea îndatoririlor ca ofițeri de poliție judiciară a verifcătorilor de măsuri și greutăți investiți ca atare și însărcinați: cu strângerea probelor prin dresare de procese verbale ce fac probă în justiție până la înscrierea în fals; cu sesizarea instanței de judecată pe cale directă fără rechizitoriul parchetului; cu urmărirea infracțiunilor putând în numele Min. de industrie să susțină acțiunea publică — ca și avocații delegați de acesta — înaintea instanțelor represive, iar în termenul legale putând să declare apel și recurs contra sentinței chiar în ce privește pedeapsă aplicată de instanță. Cât privește tot restul regulilor de procedură penală, legea se referă la codul în vigoare.

Ca dispoziții de cod penal ce ar indica pedepsele de aplicat diferitelor feluri de infracțiuni la dispozițiile ce ea conține, legea nouă în art. 39 prevede în două aliniate pedepse pentru două categorii de infractori (contravenții), iar în ce privește restul infracțiunilor ce ar constitui fie falsificare de măsuri, fie înșelăciune comisă de vânzători sau consumatori prin măsurătoare sau cântărire ect. legea nouă se referă cu totul la pedepsele prevăzute

de codul penal în această materie care va guverna și meteria recidivei.

Așa fiind și întru cât părțile unite ale Ardealului și Banatului formează o regiune de drept penal guvernată de codul și procedura penală menținute în vigoare prin ordonanța expresă a fostului Consiliu Dirigent, care au putere de lege alăta vreme cât această ordonanță ca și aceste coduri nu vor fi scoase în mod expres din vigoare prin altă lege și alte coduri noi ce să le abroge pe acestea.

Este evident că în tot ce privește regulile de procedură ca și de cod penal în general și la care se referă noua lege în dispozițiile pe care le-am amintit, aceste reguli nu pot fi pentru Ardeal și Banat decât acele ale codului penal și de procedură penală actualmente în vigoare în aceste părți ale regatului unit și nici decum dispozițiile procedurii și codului penal ale vechiului regat în spiritul cărora, cum e natural, este alcătuită noua lege.

Este o lacună regretabilă a legii acesteia nouă a sistemului metric extinsă — ca și a mai multora cu aplicare în întreg regatul — că nu conține nici o dispoziție cu privire la concordanța între dispozițiile penale ce ea cuprinde și legiurile penale ale nouilor provincii alipite; această lacună trebuie numai decât împlinită prin o interpretare logică și juridică care rămâne în sarcina magistratilor ce sunt însărcinați cu aplicarea ei.

Altfel — urmându-se strict litera noii legiuri fără o concordanță anevoiasă dar necesară și cu totul de competența judecătorilor care o aplică, cum am spus, și care ar refuza să țină seamă că dispozițiile penale cuprinse în ea sunt toate în senzul procedurii și codului penal al vechiului regat — ajungem la soluțiuni procedurale curioase ca cea urmată de tribunalul Cluj în cazul concret ce ne preocupă, când o contravenție de monopol a fost judecată de un complet de 3 judecători; sau la o soluție și mai curioasă de amestecuri de dispoziții penale unde aceeași sentință penală pronunțată pentru o infracțiune comisă în Ardeal, se bazează pe texte din codul penal al vechiului regat, amestecate cu texte din codul penal în vigoare în Ardeal.

Având în vedere că în ce privește contravenția de monopol privitoare pe văduva... care a fost adusă în desbaterea principală a instanței prin citare directă, fără ca Tribunalul să țină seamă că trebuia să fie alcătuit ca instanță penală de monopol dintr'un singur judecător, potrivit regulilor de procedură penală speciale conținute în Regulamentul Ministerului de Justiție. Maghiar No. 800—916 actualmente în vigoare; iar dacă tribunalul a procedat ca instanță penală ca for prim, trebuia ca desbaterea să fie ordonată în baza unui act de acuzare introductiv potrivit regulilor procedurii penale în vigoare (legea XXXIII.

1896, sau cel puțin să se amintească în procesul verbal de audiență că sesizarea reprezentantului Min. de Industrie ține loc ca atare conf. art. 44 din noua lege.

Curtea de Apel constată că tribunalul ca instanță de judecată pentru cauză de contravenție de monopol, n'a fost legal constituit, săvârșind nulitatea de formă cuprinsă în art. 384, al I proc. pen. și acest caz de nulitate a fost invocat din oficiu și în camera de Consiliu conform ultimului alineat al aceluiaș text și art. 400, al 7 proc. penal⁵.

Tribunalul este îndrumat în acelaș timp ca ținând seamă de dispozițiile penale ale noii legiuri ce are de aplicat, să le pună în concordanță cu regulile de procedură și de cod penal aflate în vigoare în Ardeal, în toate cazurile unde legea extinsă în aceste părți se referă în general la acestea.

Curtea de Apel este de părere ca tribunalul procedând din nou la judecarea contravenției de monopol privitoare pe acuzată, să fie compus dintr'un singur judecător potrivit Regul. Nr. 800—916 M. J. Magh., care dacă va rămâne convins că în speță e vorba de înșelăciune sa transmită întregul dosar procuraturii pentru că pricina să urmeze filiera regulată de procedura pena:ă în vigoare.

În privința textelor din codul penal la care noua legiuire a sistemului metric se referă, părerea Curții este că ele nu pot fi de cât acele relative la înșelăciune indicate de codul penal în vigoare aici, care chiar de ar prevedea pedepse mai severe nu ar fi loc de nici o interpretare în sensul art. 2 cod. pen., de oare ce nu ne aflăm în fața a două legiuri deopotrivă aplicabile în Ardeal, ci e un singur cod penal neabrogat.

Pentru aceste motive etc.

Cluj 26 Septembrie 1922.

Observațiuni. Opera de unificare legislativă la noi s'ar părea că lăncezește. Legea de organizare judecătorească, codurile civil, penal, comercial și cele de procedură neunificate, dau impresie juriștilor din vechiul regat că în adevăr Ardealul ca și Bucovina alcătuiesc alte regiuni de drept, de și cu toții trăim pe acelaș teritoriu național românesc legați pe veci și urmărind aceleași idealuri naționale. În realitate și pe calea aceasta a unificării legislative am făcut un progres enorm. Suntem țara cea mai unificată din acest punct de vedere prin comparație cu celelalte națiuni mărite ca și noi prin adaugare de noi teritorii cum e Franța, Italia și Jugoslavia.

Legile speciale: *codul justiției militare, legea jandarmeriei, codul silvic, legea vamală, legea vânatului, telegrafelor, telefoanelor, Căilor ferate, legea monopolurilor statului, sistemului metric de măsuri și greutăți, a drumu-*

rilor, legislația munci, sigurantă statului, a polițiilor, comptabilitatea publică, construcții, lor noi a chirilor, avocaților statului etc. care toate sunt extinse în teritoriile alipite ca și Constituția țării probează lucrul acesta. Merg mai departe și zic, că unificarea s'a făcut poate prea repede, dacă ținem seamă că toate aceste legi speciale ale vechiului regat au fost extinse aproape fără nici o dispoziție tranzitorie și de concordare, fie relativ la stările de drept și de fapt lasate de legile similare preexistente, fie mai cu seamă *cu legile generale penale* de sancționare aflate în vigoare în noile teritorii. Orice lege e bună sau rea după cum ea se aplică. Nu e de ajuns să se adauge un articol la sfârșitul legii extinse, care să enunțe ca ea are a se aplica și în noile teritorii. Tocmai această aplicare trebuie reglementată de însăși legiitorul care o extinde. Greutățile ce rezultă din aceste lipsuri sunt enorme și le cunosc mai bine magistrații care sunt chemați să le aplice. Toate aceste legi extinse pe lângă partea generală de administrație specială, contin prohibiri și reglementări de caracter general, care în caz că sunt calculate atrag pentru infractori sancțiuni penale, pedepse pe care în cea mai mare sunt chemate a le aplica instanțele judecătorești represive. În general însă mai nici una din aceste legi speciale nu contin reguli speciale de procedură sau de cod penal pe care judecătorii să le urmeze; ei se referă la codurile penale în vigoare expres sau tacit.

Câtă vreme astfel de legi se aplicau numai în vechiul regat era ușor, deoarece aceste legi extinse sunt alcătuite — cum e și natural — în partea lor relativă la penalități, în spiritul codului și procedurii penale din vechiul regat. În teritoriile alipite însă lucrul se schimbă, deoarece aici în vigoare sunt coduri penale a căror dispoziții diferă uneori complect de acele în care — cum spuneam — sunt concepute legile extinse adică de codul și procedura penală română. Bună oară o parte a procedurii penale din Ardeal (Regul. No. 800—916 M. J. M. instanța penală a Monopolurilor) prevede că tribunalul când judecă abateri de la legile financiare, monopol. statului, speculă, sistemul metric etc. trebuie să fie alcătuit ca instanță singulară; iar acuzarea — nu poate fi judecată cineva în penal fără acuzare — este reprezentată prin Ministerul de finanțe* ce ține loc de procuror. Această organizare procedurală nu e cunoscută

* Continuosul avocaților după legile maghiare ținea de Ministerul de finanțe care se ocupa cu executarea tuturor felurilor de pedepse contravenționile; la noi avocații statului țin de ministerul domeniilor.

în vechiul regat, unde tribunalele penale judecă direct sau în apel alcătuit din 3 sau 2 judecători și procuror, iar de regulă contravențiile se judecă numai de judecătorii de ocoale în primă instanță.

Pedepsele prevăzute de codul penal din Ardeal, pentru diferitele infracțiuni la cari aceste legi speciale se referă, când nu prevăd ele înși-le astfel de pedepse, pe unele din ele nu le conține fiind coprinse în alte legiuri, pentru altele se prevăd pedepse mai grave sau mai ușoare ca cele ale codului penal român. Diferă apoi codurile aceste penale din Ardeal și vechiul regat în privința circumstanțelor atenuante, a transformării amendei în închisoare, suspendării pedepselor mici ele.

Ce trebuie să facă judecătorul când are de aplicat în Ardeal o astfel de lege specială extinsă, care-l trimite la regulile de procedura penală generale, care sunt acele din pr. pen. rom. sau când îi indică ca pedeapsă de aplicat înfractorului pe cea prevăzută de codul penal din vechiul regat? Poate el să aplice pentru o infracțiune săvârșită în Ardeal alt cod penal de cât cel în vigoare în aceste părți?

În materie penală textele sunt obligatorii pentru tribunale, dreptul de interpretare aparține legiuitorului „*ejus est interpretari legem cujus est condere*” vorbind de interpretarea *legislativă*. Mai rămâne interpretarea *judecătorească* de care evident că tribunalul are drept să se servească ca în civil interpretare, logică, gramaticală etc. Dar și aceasta ar putea-o face după regulă în penal numai în cazuri concrete și când textul este obscur, când este însă text precis trebuie să-l aplice. Dar dacă legea extinsă nu prevede de loc text penal, ce să indice pedeapsa, de oare ce textul altui cod penal de cât cel în vigoare este neexistent?

Judecătorul trebuie să pronunțe sentința penală, el nu poate alergera ca în civil la argumente de analogie sau echitate, el are datoria să condamne numai când fapta dovedită chiar în sarcina acuzatului este *prevăzută de un text de lege*, și când acel text de lege *arată pedeapsa pentru fapta săvârșită*. Dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite judecătorul penal trebuie să achite pe inculpat conform principiului „*nullum delictum, nulla poena sine lege*”.

Am reamintit aceste lucruri spre a se vedea în concret cu ce greutăți de interpretare au de luptat tribunalele Ardelene, ce sunt chemate o sancționa infracțiunile la legile speciale extinse aci *din vechiul regat*, pentru simplul motiv că aceste legiuri unificate sunt lipsite de

regulamente de aplicare cu putere de lege pentru a fi pune în concordanță cu legile penale în vigoare în părțile alipite ale regatului, care repetăm alcătuesc o regiune de drept penal deosebită de cea a vechiului regat.

Să luăm câte-va exemple: „Legea sistemului metric de măsuri și greutăți” pe lângă dispozițiile art. 40*) relativ la pedepsirea celui ce înșală la măsurat și cântărit, caz concret rezolvat de tribunalul Cluj prin sentința ce publicăm și care a fost după cum se vede desființată de Curtea de Apel Cluj, prevede prin art. 39, al 3 „Dacă măsurile, greutățile și instrumentele de măsurat și de cântărit fabricate, construite, importate, reparate închiriate și vândute fără autorizarea prescrisă și fără mărcile legale de verificare *vor fi false* infracțiunea va constitui delictul prevăzut de art. 336, codul penal și se va pedepsi ca atare.” În codul penal de crime și delicta în vigoare în Ardeal acest text nu există. O astfel de dispoziție cu oarecare modificare se găsește în art. 136 din Codul penal al contravențiilor de aci (legea XL—1879) și dă în competența instanțelor administrative penale; sau poate fi calificat conform art. 50 din Novelele codului penal. Nici unul din aceste texte nu este pomenit în acest articol. Ar urma deci ca înfractorul să fie achitat de judecător, care pentru o infracțiune săvârșită în Ardeal nu poate aplica un text din alt cod penal de cât cel în vigoare, și la care după cum se vede noua lege nu se referă, și nu hotărăscă nu se poate căci ar fi o denegare de dreptate. — Legea pașpoartelor extinsă în Ardeal, iarăși fără nici dispoziție de concordanță cu legile penale de aci pedepsește cu închisoare *de la 3 luni până la un an pe înfractorul ce trece frontiera prin loc prohibit fără pașaport*. (art. 8.) Pot tribunalele din Ardeal — ca în Regat — să fie sesizate cu astfel de infracțiuni, de oare ce, aci astfel de afaceri sunt de competența instanțelor penale administrative?

S'ar fi evitat multă trudă și greșeli ca acele bună oară în cazul legii pașpoartelor unde infractorii sunt ținuți arestați și purtați de la instanțele judecătorești la cele administrative etc., dacă spre pildă articolul 39, al 3 din legea sist. metric în loc de a trimite la pedeapsa prevăzute de art. 336 codul penal român, s'ar fi referit și la articolul corespunzător din Codul penal Austriac numindul și la Novela Codului penal art. 50 din codul penal de crime și delicta din Ardeal, sau dacă acest articol copia

*) Numeratoarea articolelor din motivarea tribunalului este greșită.

pur și simplu fără a-l numi sancțiunea art. 336 c. p. r. Tot așa legea paspoartelor ar fi trebuit să aibă un articol întregitor în care să spună că infractorii la art. 8. se vor judeca de tribunale și în provinciile alipite urmându-se regula procedurii penale ordinare în vigoare acolo. Aceste exemple care se pot înmulți, ne arată unde poate duce grabă în unificarea legilor.

De altfel neluarea în considerare că în Ardeal și Bucovina se aplică alte coduri și procedură penală decât cel român, produce mereu greutăți instanțelor judecătorești și parchetelor din aceste părți unite al regatului. Numai departe când s'a dat ultimul decret de amnestie și în care nu se amintește nimic de textele codului penal Austriac și Ardelean relativ la crime în contra siguranței statului. Câte telegrame și de câte ordine circulare explicative a fost nevoie, pentru ca această clemență regală acordată tuturor fiilor României să se extindă și în Ardeal și Bucovina. Aceste scurte observări generale mi-au fost sugerate deocamdată de sentința tribunalului Cluj ce publicăm, pe lângă cele coprinse în motivarea deciziunii dată de Curtea de Apel Cluj în aceeași speță.

V. M. D.

Bibliografie

A apărut volumul „*Noua Constituție a României și Nouile Constituții Europene*”, care conține cele 23 prelegeri organizate de Institutul Social Român de sub președinția d-lui profesor D. Gusti de la Universitatea din București și membru al Academiei Române.

Pe lângă conținutul acestor conferinți ținute de cei mai distinși și erudiți magistrați, sociologi, economiști și savanți profesori români; cartea aceasta minunat alcătuită și elegant tipărită ne mai dă în cele 534 pagini ale ei și constituțiile (text francez) imperului german, fed. Austriacă, Belgiană, Poloneză, Sovietelor rusești, Jugoslavilor și Ceho-Slovacă.

Meritul mare a acestei lucrări revine pe dea întregul dlui profesor Gusti, care în vederea scopului de a aduna materialul informațiv și de cercetare ca izvor științific de drept și de considerații sociale a viitoarei noastre constituții, a organizat conferințele aceste asupra reformei constituționale spre a se contribui cum am spus la organizarea Constituțională a României întregite.

N'avem a ne ocupa într'un spațiu atât de restrâns de conținutul conferințelor, destul să indicăm celor dornici de a se instrui numele conferențiarilor care sunt d-nii: N. Iorga, Vintilă I. Brătianu, C. Disescu, G. Grigorovici, d-na C. Botez, M. Djuvara, V. Madgearu, C. Partheniu, D. Xenopol, M. Manolescu, A. Rădulescu, I. Ionescu Dolj, Al. Costin, Em. Miculescu, A. Teodorescu, P. Grecianu, M. Santelevici, R. Căndea,

Gr. Junian, Ion Nistor, Romul Boilă, C. Bacalbașa, D. Gusti.

Din punctul de vedere al unificării legislației acest volum constituie inaugurarea metodei singură practic științifică, de a se pune la dispoziția celor chemați la înfăptuirea viitoarelor noastre legiuri unificate, un material utilizabil și absolut necesar acestor serioase opere.

Cartea a apărut în editura „Cultura Națională” str. Paris No. 1 și „Institutul social Român” Calea Victoriei No. 102, etaj. II. Costul 125 lei.

JURISPRUDENȚA STABILĂ

DE

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Complexul pentru Ardeal și Bucovina

Sumarul spețelor decise. Secția II-a penală:

Crimă de furt. (Decizia No. 1524 1922) Intrebări puse juraților. — Aplicare greșită și severă a legi. Nulități prevăzute de § 344 al. 6 și 11 pr. pen. austriacă. — Recurs și apel.

Crimă de tâlhărie și omor. (Decizia No. 861, 922). Recurs de nulitate pe temeiul § 385 al. 1 b. și c., 2 și 3 pr. pn. ungară. — Apel pe temeiul § 387 și 395. — Nemotivare. Calificarea faptului. — Enumerarea pedepsei. — Apărător privat. § 92 și 33 c. pen.

Crimă de furt. (Decizia No. 1456, 922). Recurs de nulitate pe temeiul § 385 al. 1 și 2 pr. pen. ungară. — Existența infracțiunii. — Micșurarea pedepsei.

Infrațiune. (Decizia No. 1019, 922). Stabilirea pedepsei cu aplicarea art. 92 și 66 c. pen. Drepturi politice și funcțiuni publice. Suspendarea exercitării lor. Art. 352 pr. pen. art. 24, 49, al. 1, 66 al. 2 și 72 c. pen. Gen de pedeapsă. art. 25 c. pen. Influență asupra pedepsei principale. Art. 59 c. pen.

Infrațiune. (Decizia No. 945, 922). Stabilirea greșită a infracțiunii. § 385 al. 1 a pr. pen. ungară. Calificarea infracțiunii. § 385 al. c. b și 3 Circumstanțe atenuante și agravante. Violarea § 91 c. pen.

Infrațiunea prevăzută de § 355 și 358 c. pen. (Decizia No. 885, 922). Recurs în nulitate pe temeiul § 385 al. 1 și 3 pr. pen. Stabilirea pedepsei § 91 c. pen. — Circumstanțe atenuante.

Delictul de rezistență la autoritatea publică. (Decizia No. 1399—1922) legea XL. 1914 elemente constitutive.

Mituire pasivă. (Decizia No. 1483, 922). Elemente. Recurs conf. art. 385 pt. i. b. dea calificare. Primirea de caduire nu constituie mituire a prev. de art. 465 c. p.

Contrabandă vamală. (Decizia No. 1459, 922). Recurs pentru aplicarea greșită de art. 60 din c. p.

SECȚIUNEA II.

Decizia No. 1524—1922. Bucovina, Dosar No. 1393—922

S'a luat în cercetare cauza penală în contra acuzatei Mina Cuela, pentru crima de furt recursul în nulitate și Apelul în privința mărimii pedepsei făcut de către acuzata în contra sentinței Curții cu Jurași din Cernăuși din 16 Martie 1922 No. I. 1726 21 prin care a fost condamnată, să sufere pedeapsa de carceră grea prin cinci ani înăspriți prin închiderea într'o celulă întunecată la fiecare 5 April și prin o zi de post în fiecare trimestru.

Deliberând asupra motivelor de recurs:

a) Nulitatea prevăzută în § 344 alin. 6 pr. pen. pentru că întrebarea principală adresată către jurași nu era individualizată și specializată în mod suficient;

b) Nulitatea prevăzută în § 344 alin. 11 pr. pen. pentru că s'a aplicat legea în mod greșit;

c) Asupra motivelor de apel, că pedeapsa aplicată este prea severă;

Curtea a avut în vedere următoarele considerațiuni:

Invocarea motivului de nulitate prevăzută în §-ul 344 alin. 6 pr. pen. nu este întemeiată, căci întrebarea principală către jurași referitoare la acuzața cuprinde toate elementele crimei de furt prevăzută în § 171 și § 5 cod. pen. și faptul iucriminat comis prin instigarea acuzatei Catarina Cuwosca, este bine determinat și specializat în întrebarea aceasta.

De care dintre mijloacele enumerate în § 5 cod. pen. în mod exemplificativ s'a folosit făptuitorul nici nu trebuie să fie arătat în întrebarea referitoare la dânsul, căci momentul esențial este inițierea și cauzarea intenționată a faptului punibil.

Cu drept însă invoacă recursul motivul de nulitate prevăzută în § 344 alin. 11 pr. pen. pentru că prin o interpretare greșită s'a aplicat legea în mod greșit.

Instanța de fond a aflat pe acuzata Mina Cuela, culpabilă și pentru complicitate la crima comisă de către coacuzata Kuwoska, care a furat unele lucruri dela stăpânul ei Brotfeld (faptul II al dispozitivului sentinței atacate). — Această faptă a acuzatei Kuwoska se califică de crimă numai din cauza, că această ocuzată era în serviciu la Brotfeld, așa dară din cauza unei relațiuni personale a făptuitorului (§ 176 II b. cod. pen). Conform dispozitiunii §-lui 177 cod. pen. complicitatea acuzatei Mina Cuela, la acest fapt nu poate fi calificată de crimă ci numai ca contravențiune prevăzută în § 460 c. pen.

De asemenea nu poate fi aplicat dispozitiunea §-lui 180 c. p. față de acuzata Mina Cuela, căci circumstanța, că coacuzata Kuwoska a comis faptul I arătat în dispozitivul sentinței atacate în timp de noapte, este de considerat ca circumstanță agravantă numai pentru acuzata Kuwoska, nu însă pentru acuzata Mina Cuela, care n'a participat la săvârșirea furtului în mod direct și nefiind constatat, că ea ar fi instigat pe coacuzata Kurooska de a comite furtul tocmai în timp de noapte;

Fiind deci acest motiv de recurs întemeiat, urmează, că atât recursul în nulitate cât și apelul în privința mărimii pedepsei trebuie de admis.

Considerăm, circumstanțele atenuante că acuzata n'a fost până acumina pedepsită pentru ori și care infracțiune și educația neglijată a acuzatei, și neputându-se lua în considerare că furtul II. a fost comis de către Kuwoska în timpul nopții, urmează că pedeapsa aplicată recurentei trebuie redusă.

Pentru aceste motive, Curtea în numele legii.

Casează sentința Curții cu jurași în Cernăuți din 16 Martie 1922 Nr. 1726—21, declară pe acuzata Mina Cuela culpabilă pentru crima de furt prevăzută în § 171, 173, 179 și 5 cod. pen. în cazul păgubașului Andrei Calencine și pentru contravențiune de furt prevăzută în § 460 și §. 5 cod. pen. în cazul păgubașului Brotfeld și o condamnă să sufere pedeapsa de carceră grea îndurată de trei ani înăsprită prin aplicarea unei celule întunecate la fiecare 5 April și o zi de post trimestrial socolindu-se însă timpul petrecut în arest preventiv dela 22—5—1921 până la 16—3—1922 în durata pedepsei.

Decizia 861—1922.

Ardeal

Dosar. No. 256—922.

S'a luat în cercetare cauza: crimă de tâlhărie și omor contra acuzaților Iosif Ghit și alții;

Se constată, că în cauza prezentă Tribunalul Deva a dat sentința No. P. 2837—44—1918 care fiind apelată de acuzații Iosif Ghit, Andrei Urzicu, Nie Toca, Petru Damian și apărătorii lor, Curtea de Apel Cluj a dat sentința. P. 773—317—1921 contra căreia a înaintat recurs de nulitate acuzații menționați mai sus și apărătorii lor:

A luat în considerare următoarele motive.

Apărătorii publici ai acuzaților au insinuat recurs de nulitate pe baza punctelor 1 b) 2 și 3 al §. 385 P. p.

Acuzatul; Ghiț Iosif al Mitului a înaintat recurs de nulitate împreună cu apărătorul său privat cu ocaziunea publicării sentinței forului apelativ înaintea Tribunalului Deva, recurs de nulitate pe baza punctelor 1 b) 2 și 3 al §. 385 P. p.

Acuzații IV Toacă Nicolae și V Damian Petru declară recurs tot cu ocaziunea publicării sentinței forului apelativ înaintea Tribunalului din Deva recurs de nulitate pentru ușurarea pedepsei iar apărătorul privat al acestora insinuă cu această ocaziune recurs de nulitate pe baza punctului 1 c) al §. 385 P. p.

Aceste recursuri de nulitate nu s'au motivat înscris.

Remediile acestea procesuale însă nu s'au putut lua în considerare;

Acuzatul I. Ghiț Iosif al Mitului și apărătorul lui au insinuat apelațiune contra sentinței forului de prima instanță numai pentru ușurarea pedepsei.

În urma acestei împrejurări dispozitivul sentinței referitor la calificarea faptului imputat acestui acuzat luând în considerațiune dispozitiunile §§. 387 și 395 P. p. a intrat în putere legală iar chestiunea decisă definitiv nu poate avea loc recurs de nulitate.

În cece privește invocarea punctului 1 b) al §-ului 385 P. p. de către apărătorul public al coacuzaților IV Toacă Nicolae și al V Damian Petre deoarece acesta nu aduce nici un motiv de nulitate pe care să și întenuieze textul de lege invocat deoarece nici din faptele stabilite ca adevărate nu se poate concluda că ce motiv de nulitate referitor la calificare vrea el să valideze în recursul de nulitate pentru aceasta partea aceasta a recursului de nulitate este asemenea exclusă prin lege.

Relativ la partea recursului de nulitate a apărătorilor publici bazată pe punctul 2 al § 585 P. p. deoarece în favorul acuzaților s'a aplicat §-ul 92 C. p. în care caz pedeapsa arată de lege este influențată prin aplicarea §. 92 C. p. deci nu subzista în defavorul acuzaților motivul de nulitate determinat în punctul 2 al §. 385 P. p. Înalta Curte constată însă că enumerarea pedepsei acuzaților s'a făcut cu violarea în mai multe direcțiuni a legii în favorul acuzaților iar acuzatorul public pentru această violare a legii n'a făcut uz de remediul procesual din care cauză în sensul aliniatului ultim al §. 385 P. p. acest motiv de nulitate nu se poate lua în considerare din oficiu.

Referitor la partea recursului de nulitate al apărătorilor publici bazată punctul 3 al §. 385 P. p. luând în considerare că la enumerarea pedepsei s'a aplicat în favorul acuzaților §. 92 C. p. pentru ace-

asta în sensul aliniatului secund al §. 33 C. p. și această parte a recursului este inadmisibilă.

Recursul de nulitate insinuat de apărătorul co-acuzaților IV Tocă Nicolae și V Damian Petru nu se poate lua în considerație pentru că acești acuzați au fost apărați la pertractarea apelativă de apărătorii publici, cari au și insinuat contra sentinței forului apelativ recurs de nulitate prin urmare în sensul aliniatului secund al §. 425 P. p. apărătorul privat nu mai poate insinua în numele său recurs de nulitate contra sentinței Curții de Apel.

Pentru aceste motive. Respinge în sensul alin al III lea al §. 434 P. p. toate recursurile.

Decizia No. 1456—922.

Ardeal

Dosar No. 852—922.

S'a luat în cercetare cauza: crima de furt contra acuzatului Ștefan Strausky.

Se constată că în cauza prezentă Tribunalul Caransebeș a dat sentința cu No. 1162—6—1921 care fiind apelată de acuzat, Curtea de Apel Timișoara a dat sentința No. P. 30—8—1922 cum și aceia că în contra sentinței a făcut recurs de nulitate apărătorul.

Asupra recursului de nulitate invocat de apărător:
Asupra motivului:

1. Stabilirea infracțiunii cu violare de lege (§. 385 p. 1 a P. p.)

Apărătorul special al acuzatului a insinuat în contra sentinței Curții de Apel recurs de nulitate, în baza p. 1 a) al §. 385 P. p. fără a-l motiva mai deaproape.

Acest remediu procesual nu s'a putut însă lua în considerație.

Din declarațiunile făcute de apărătorul special cu ocaziunea însinuării remediei procesuale combinate cu apărarea, nu se poate recunoaște, că pentru faptele acceptate ca adevărate de către Curtea de Apel, cari fapte din punctul de vedere al verității lor nici nu se pot revizui, nu constituie, după apărătorul privat infracțiune.

Recursul de nulitate al apărătorului privat nu conține din motivul de nulitate, cerut de §. 390 P. p. din care cauză acest recurs formează un motiv procesual exclus.

De altfel Curtea de Casație constată însă din oficiu că măsurarea pedepsei s'a făcut în detrimentul acuzatului, în contrarietate cu prescripțiile legii. În cazul prezent pedeapsa a trebuit să se măsore în sensul propoziției prime al aliniatului prim din §. 49 al N. pr. și cu aplicarea §. 92 din C. p.

Trebuia deci în sensul legii să se măsore pedeapsa privativă de libertate între durată de sub șase luni de închisoare corecțională.

Evident deci, că pedeapsa s'a dat de Tribunalul din Caransebeș în contrarietate cu prescripțiile legii în detrimentul acuzatului ceiace a trebuit, însă în sensul aliniatului ultim al §. 485 din P. p. să se ia în considerare din oficiu.

Curtea de Apel a violat legea, când a confirmat partea a sentinței forului de prima instanță, referitoare la măsurarea pedepsei și nu a dat sentință corespunzătoare legii.

Subzistă deci în favorul acuzatului cazul de nulitate determinat în punctul 2 al §. 385 din P. p.

Pentru aceste motive Curtea, în numele legii. Respinge în sensul aliniatului al treilea al §. 434 din

P. p. recursul de nulitate al apărătorului special al acuzatului.

Casează însă din oficiu, în baza punct 2 și al aliniatului ultim al §. 385 din P. p. și în sensul §. 33 din N. P. p. partea aceia a sentințelor forurilor inferioare, prin care pedeapsa e măsurată în șase luni de reclusiune, ca pedeapsă principală și în trei ani de pierdere de oficiu și suspendarea exercițiului drepturilor politice ca pedeapsă accesorie și în locul acesteia măsură pentru acuzat 3 (trei) luni de închisoare corecțională ca pedeapsă principală și 1 (un) an de pierdere de oficiu, și suspendarea drepturilor politice ca pedeapsă accesorie, având a se comunica sentința în sensul §. 330 din P. p. Subprefectului Județului Caraș-Severin.

În celelalte privințe sentința Curții de Apel rămâne nealterată.

Decizia No. 1019—1922

Ardeal

Dosar No. 239—1922

S'a luat în cercetare cauza: crima de furt contra acuzaților Nicolae Pipa, Avram Cornea, Gheorghe Lathan și Simion Jude.

Se constată că în cauza prezentă Tribunalul Turda a pronunțat sentința sub No. 1197/6—1920 în urma apelului declarat de acuzat și apărătorii Curtea de Apel Cluj a dat sentință sub No. 3228—1921, cum și aceia că în contra acestei sentințe recurs în termen apărătorul special.

Asupra unicului motiv de casare.

Violarea art. 385 p. 3 Pr. pen. prin stabilirea pedepsei cu omiterea art. 91 c. pen.

Având în vedere, că circumstanțele atenuante corespunzătoare apreciate nu sunt nici atât de numeroase și nici așa mari față de gravitatea faptei încât ar putea avea de urmărit stabilirea pedepsei cu aplicarea art. 92 cou. pen.

Curtea află acest motiv de neintemeiat.

Constata însă Curtea, că instanțele de fond au stabilit cuantumul pedepsei referitor la acuzatul Simion Jude la 6 luni închisoare corecțională cu aplicarea art. 66 C. pen. și atât pe aceste cât și pe acuzatul Nicolae Pipa la câte 3 ani suspendarea exercițiului drepturilor politice și excluderea dela funcțiuni publice, violând astfel dispozițiile art. 385 p. 2 prop. cece urmează conf. art. 385 al ultim a se observa din oficiu anume pentru infracțiunea imputată acestui acuzat art. 49 al I. poz. 1. N. C. pen. prevede o pedeapsă până la 5 ani reclusiune, deci conf. art. 23 C. pen. un minimum 6 ani reclusiune. Această pedeapsă se poate schimba cu aplicarea art. 66 al. 2 și 72 C. pen. ca în speță în închisoare corecțională până la minimum prevăzut în art. 25 cod. penală.

În speță instanțele de fond. au stabilit pedeapsa numitului acuzat în închisoare corecțională totuși dându-i 6 luni pedeapsă privativă de libertate.

Având în vedere, că art. 66 ca și cel 92 C. pen. sunt niste dispoziții corecționalizatoare a căror menire e ușurarea poziției acuzatului nu numai cât privește regimul unui gen de pedeapsă ci și privitor la mărirea aceleia.

E neîndolnic că trecându-se cu aplicarea acestor articole dela un gen de pedeapsă mai grea la unul mai ușor ca în speță dela reclusiune la închisoare corecțională, pedeapsa dată în genul mai ușor trebuie să fie sub minimum prevăzut de lege pentru genul de pedeapsă mai grea.

În speță pedeapsa acuzatului Simion Jude nu

putea ajunge minimul de 6 luni prevăzut în art. 25 C. pen. pentru reclusiune căci altcum devine iluzorie intenția legiuitorului privitor la dispoziția art. 66. și 192 C. pen. Totodată fiind fapta calificată de delict față de acuzații Simion Jude și Nicolae Pipa urmează să și pedeapsă principală să fie dată conform regulilor art. 59 c. p.

Pentru aceste motive Curtea în nuntale legii. Respinge recursul declarat de apărător în interesul acuzaților Nic. Pipa, Avram Cornea, Gh. Lăbău și Simion Jude contra sentinței Curții de Apel Cluj No. 3229—1921.

Totuși casează din oficiu sentințele ambelor instanțe de fond întrucât privește măsura pedepsei dată acuzatului Simion Jude reducând-o la 5 luni închisoare corecțională. Iar pedeapsa secundară a acuzaților Simion Jude și Nic. Pipa la câte 3 ani excluderea dela funcțiuni publice și suspendarea de exercițiul drepturilor politice.

Celelalte dispoziții ale hotărârilor date nu le atinge.

Decizia Nr. 945—922. Ardeal Dosar 2959—921

S'a luat în cercetare crima de leziune corporală gravă cauzatoare de moarte contra acuzatului Toma Teofan. Se constată: că Trib. Alba-Iulia a dat sentința Nr. 1101-31—4921 P. care fiind apelată de procuror, acuzat, apărător. Curtea de apel Cluj a dat sentință Nr. P. 868-33—1921, recursul de nulitate a înaintat contra acesteia acuzatul și apărătorul.

Asupra motivelor de recurs:

1. Stabilirea greșită a infracțiunii (§ 385 p. 1a P. p.);

2. Calificarea greșită a infracțiunii (§ 385 p. 1b P. p.);

3. Neaplicarea § 92 C. p. despre circumstanțele atenuante (§ 385 p. 36 p.).

Apărătorul privat al acuzatului Toma Teofan a anunțat contră sentinței Curții de Apel recurs de nulitate în baza punctelor 1 c) b) și 3 ale § 385 P. p.

Acuzatul menționat asemenea a insinuat recurs de nulitate pe motivul, că nu se simte vinovat.

Recursul de nulitate s'a motivat și înscris în termenul legal.

Având în vedere că apărătorul acuzatului Toma Teofan a insinuat apelațiune contra sentinței Tribunalului și pe motivul de nulitate indicat în punctul 3 al § 385 P. p.

Având în vedere, că Curtea de Apel în contrarietate cu prescripțiunile aliniatului prim al § 387 P. p. n'a decis în sentința dată asupra acestui motiv de nulitate ce a format obiectul apelațiunii;

Având în vedere, că contra sentinței Curții de Apel s'a insinuat de apărătorul privat al acuzatului recurs de nulitate și în baza punctului 3 al § 385 P. p.

Având în vedere, că în senzul și în spiritul § 426 P. p. chestiunile nedecise de Curtea de Apel nici nu pot fi revizuite de Înalta Curte;

Având în vedere mai departe, că în cazul prezent forurile inferioare în contrarietate cu dispozițiunea clară a aliniatului secund al § 328 P. p. în genere nu au indicat în motivele sentințelor circumstanțele atenuante și agravante ce au fost luate în considerare la stabilirea măsurii pedepsei cu toate că la măsurarea pedepsei s'a aplicat § 91 cod. p.

Având în vedere, că din cauza acestui defect asemenea nu se poate revizui partea aceia a recursului de nulitate ce e fundată pe punctul 3 al §

385 P. p. și că fără stabilirea acelor circumstanțe nu se poate aplica dispoziția corespunzătoare a legii penale.

Pentru aceste motive cazează în senzul aliniatului prim al § 35 M. P. p. sentința Curții de Apel din Cluj dată la 18 Noembrie 1921 sub Nr. P. 868-33—1921. și îndrumă acest for la procedură ulterioară și la darea de deciziune nouă în conformitate cu cele expuse mai sus și omite censurarea recursului de nulitate.

Decizia 885—1922.

Ardeal

Dosar 503—1922

S'a luat în cercetare cauza: crima de delapidare contra acuzatului Emil Ștefan Pop;

Se constată, că în cauza prezentă Trib. Cluj a pronunțat sentința sub No. 1950—26—1921 P., că în urma apelului dat de acuzat și apărător Curtea de Apel Cluj a pronunțat sub No. 1159—27—1921, că contra acestei sentințe a declarat recurs procurorul acuzatului și apărătorul în termen;

Asupra motivului de casare declarat de acuzatorul public în defavorul acuzatului și învocat cu provocare la art. 385 p. 3 Pr. pen;

Având în vedere, că infractorul a fost acuzat de crima de delapidare penabilă conform art. 385 al I. poz. 3 cod. pen. cu un maximum de pedeapsă până la 5 ani reclusiune;

Că cu aplicarea art. 91 Codul penal această pedeapsă s'ar putea reduce conform art. 24 C. pen. până la 6 luni reclusiune;

Că instanța primă stabilind pedeapsa a dat un an reclusiune deci observăm cadrul art. 91 C. pen.

Că procurorul dela această instanță s'a mulțumit cu această pedeapsă;

În consecință deja această sentință a căzut definitiv față de acuzatorul recurent atât privitor la punibilitate cât și calificarea faptei.

Având în vedere, că instanța de apel a infirmat această sentință nu n'ai cât privește măsura pedepsei ridicând-o la 8 luni reclusiune lucrând deci tot în cadrele art. 91 cod. penal.

Având în vedere că art. 386 p. 3 Pr. pen. permite recurs în defavorul acuzatului — deci privitor la măsura pedepsei — numai întru cât s'ar fi aplicat greșit dispozițiile art. 92 Cod. pen. cece în speță nu este, deci acest motiv de casare fiind exclus din cele înșirate la art. 375 p. 1 a) — c 2) — 3) Pr. pen.

Curtea îl află de inadmisibil.

2. Asupra motivelor de casare invocate de acuzat și apărător:

a) Violarea art. 305 a), b) Pr. pen. prin constatarea greșită a vinovăției și calificarea a faptei;

Având în vedere, că instanțele de fond au constatat în fapt că acuzatul în calitate de impiegat al firmei de „Lassen“ a încasat dela diferiți debitori sume pe cari le-a folosit în interesul propriu;

Având în vedere că faptul astfel constatat întrunește toate elementele infracțiunii prevăzute în art. 355 și 358 C. p.

Curtea află aceste motive de neiriteimeale.

c) Violarea art. 385 p. 5 Pr. pen. prin omiterea art. 92 C. P. la stabilirea pedepsei;

Având în vedere că circumstanțele atenuante nu sunt în așa măsură preponderante încât ar fi motivată stabilirea unei pedepse în închisoare corecțională, Curtea află și acest motiv nebatat.

Pentru aceste motive Respinge recursul.

Decizia No. 1399—1922 Ardeal Dosar No. 775—922

S'a luat în cercetare cauza: delict de rezistență contra autorității publice contra acuzatului Ion Timor;

Se constată că în cauza prezentă Tribunalul Alba-Julia a pronunțat sentința sub No. 1406—11—1920 P. că în urma apelului declarat de părți Curtea de Apel Cluj a pronunțat sentința sub No. 903—14—1921 cum și aceea că contra acestei sentințe a declarat recurs acuzatorul public în termen:

În lipsa părților;

S'a ascultat raportul d-lui consilier dr. N. Stănilă;

S'a ascultat d-l procuror dr. Silviu Pop;

Deliberând. Asupra unicului motiv de casare:

Violarea art. 385 p. 1, a Pr. pen. prin absolvirea greșită a infractorului.

Având în vedere, că unul din elementele constitutive ale infracțiunii de rezistență contra unei autorități este săvârșirea aceleia prin amenințare periculoasă.

Că acea ce trebuie să fie de așa natură încât să inspire în vătămat o temere scrisoasă și bazată de a se putea afla în primejdie.

Că în speță acuzatul exprimând cerințele amenințătoare că dacă nu ese afară porțarelui și insoțitorii săi nu va ieși nimeni cu viață s'a liniștit îndată după ce a primit explicațiile necesare cece dovedește caracterul puțin ofensiv al rezistenței;

Curtea află că în speță faptul constatat nu constituie toate elementele necesare ale infracțiunii obiectului acuză în consecință.

Curtea afla acest motiv de neîntemeiat.

Constată însă Curtea că instanța de apel greșit a enunțat în motive zicând că această infracțiune e consumată numai în cazul când amenințarea a avut rezultatul de a împiedeca pe funcționar în exercițiul serviciului său.

Deoarece nu e un element constitutiv al acestei infracțiuni împiedecarea îndeplinirii funcțiunii fiind fapta săvârșită prin însăși violența sau amenințare în consecință.

Omite din motivele sentinței atacate cu recurs aceste susțineri.

Pentru aceste motive respinge legii.

Decizia Nr. 1483—1922. Ardeal Dosar Nr. 937—922.

S'a luat în cercetare: crima delict de mituire contra acuzatului Ștefan Bordás.

Se constată, că în cauza prezentă Tribunalul Odorheiu a dat sentința Nr. 2307-10—921 care fiind apelată de Procuror, Curtea de Apel Târgul-Mureș a dat sentința Nr. P. 552-18—1921 contra căreia a înaintat recurs de nulitate acuzatul.

Asupra recursului de nulitate:

Nulitatea bazată pe punctul 1 a) a §-ului 385 p. p. că adică nu subzistă infracțiune;

Nulitatea bazată pe punctul 1 b) a §-lui 385 p. p. că adică infracțiunea nu este bine calificată;

Nulitatea bazată pe punctul 3 al §-ului 385 p. p. că nu s'a aplicat §-ul 92 al codului penal despre împrejurările atenuante.

Curtea considerând constatările instanțelor inferioare, că fapta imputată acuzatului nu a constituit o călcare a datorinței sale de funcționar, constatare făcută de instanța primă și că nu se constată, dacă pentru darurile primite să fi abătut realmente de la datoria sa, distribuind cu favoare vagoane de marfă.

Considerând, că după recunoșterea acuzatului, a primit numai ulterior și numai dela aceia cadouji ocazionale, cari i-au dat de bună voe.

Considerând, că primirea astor fel de cadouri între ast-fel de împrejurări este datină generală și acuzatul, astfel procedând a putut fi de credința, că fapta lui nu constituie infracțiune, deci nici din partea instanțelor judecătorești nu se poate anunța, că ar subsista infracțiune din partea acuzatului.

Considerând, că astfel fiind, nulitățile bazate pe punctele 1 lit b. și pct. 3 sunt fără obiect.

Pentru aceste motive Curtea: Admite recursul de nulitate anunțat de acuzatul Ștefan Bordás; Casază sentința Curții de Apel Târgu-Mureș No. P. 552-16—1921 și pe acuzat pe baza §-ului 326 pct. 2 îl achita de sub acuză.

Decizia No. 1459—1922 Ardeal Dosar No. 283—922

S'a luat în cercetare procesul de contrabandă vamală contra acuzățile Lenn și Marcel Mellard;

Se constată, că în cauza prezentă Tribunalul Arad a dat sentința No. 6079—4—1921 care fiind apelată de acuzat Curtea de Apel Timișoara a dat sentința No. 47—8—1921 contra căreia a înaintat recurs de nulitate procurorului.

Asupra motivelor de recurs:

Aplicarea greșită a art. 60.

Procurorul general a declarat recurs contra sentinții Curții de Apel recurs de nulitate, bazat pe art. 200 bis din legea vâmlor;

Recursul de nulitate s'a motivat și în scris de către Procurorul General;

Acest remediu procesul însă nu s'a putut lua în considerațiune.

Forul de prima instanță a dat sentința sa aplicând art. 60. C. p. p., iar procurorul nu a făcut uz de remediu procesul contra acelei sentințe pentru

Admitând deci acuzatorul public aplicarea art. 60 C. p. urmează, că în cazul prezent aplicarea acestui art. în sensul §§. 387 și 395 din P. p. s'a decis definitiv.

În chestiuni decise definitiv însă nu se admite recurs de nulitate. Pentru aceste motive Curtea în numele legii. Respinge în sensul aliniatului al 3 lea al § 434 din P. p. recursul de nulitate.

SEMINARUL DE DREPT DR. MUREȘIANU

GLUJ, STR. NICOLAE JORGA NO. 23.

TELEFON: 13.

CULTURA

INSTITUT DE ARTE GRAFICE CLUJ,
STRADA REGINA MARIA NO 34.
TELEFON 630.